

Kelemen Szilvia

Mit mesél a falevél?

Egy derűs őszi napon gondtalanul játszottam a barátnőimmal az utcánkban kedvenc labdajátékunkat. Az utcaszéli fák kissé bágyadtan figyelték játékunkat, mert már az idő jócskán megtépázta lombkoronáikat, folyamatosan hullatták levélhajszálaikat. Miközben vártam, hogy nekem dobják a labdát a barátnőim, éppen a lábam elé pottyant egy gyönyörű levél. A labda is eltalált, de nem törődtem vele, annyira elvonta a figyelmemet a levél, amelyet persze felvettem és vizsgálgattam. Alapos nézelődés után megláttam valamit, ami nem tetszett rajta: egy rozsdafolt éktelenkedett éppen a száránál. Vége volt a varázslatnak, ezért eldobtam, oda se nézve, hogy merre esik. Már iramodtam is játszani. Ahogy egyet léptem, azt hallottam:

– Szállj le rólam, mert ez már fáj ! Nem elég, hogy dobálózol velem, még agyon is taposol?

Megdöböntett ez a hang, azt hittem, a barátnőim tréfálkoznak velem, de mindegyik tagadta, hogy ő lett volna. Ezért lehajoltam, felvettem a lábam alatt lapuló levelet, elköszöntem, indultam haza a falevéllal a kezemben. Otthon a szüleimnek is eldicsekedtem az új ismerőssel, ők csak legyintettek, hogy újból csak fantáziálok, a levelek némák, nem beszélnek.

Kissé sértődötten bevonultam a szobámba, bezárkóztam, és társalogni kezdtünk. Persze, először bocsánatot kértem tőle, hogy olyan gondatlanul megtapostam, és megkértem, meséljen valamit magáról.

A levelem meséje nem volt a legvidámabb, de annál érdekesebb. Főleg azért, mert elmondta, hogy már régóta figyelt engem és a barátnőimet együtt a kedvesével – mert neki még az is volt –, sokszor idegesítettük őket, amikor figyelmetlenül felénk dobáltuk a labdát. De azért szerettek minket, mert a jó kedvünkkel mindig felderítettük őket. Szerettek volna beállni közénk játszani, de ha ők egyszer elhagyják az anyafájukat, nem mehetnek vissza a régi helyükre, csak tavasszal. Ezért inkább ott maradtak, és megszervezték a saját játszócsoportukat, s próbálták utánozni a mi játékainkat. A csapatukat éppen ő vezette eddig a napig, most a mátkája vette át az irányítást addig, míg őt is lekapja a fáról a ravasz őszi szél.

Panaszkodott erre a szélre, mert minden megkérdés nélkül áll neki és megráncigálja őket, ő a fiúktól tanulta a játékot, s mást sem tud, mint cibálni a lányok haját, meg lökdösni őket. Ómiatta kell a reggelt bánatimával kezdeniük, mert bizony éjszaka sem nyugszik ez a kegyetlen játékos, sőt elbújva az éj sötét leplébe, észrevétlenül tudja

lelökni őket az édesanyafáról! Még a hideget is cinkosának hívta meg, ezért vastagszik meg minden reggelre az avartakaró, aminek örvend a föld. Azt is elmondta, hogy emiatt nem keseregnek, mert elfogadják, hogy ez a dolgok rendje, hiszen csak így lehet megújulni. Elmondta különleges kívánságát is. Arra kért, hogy vagy vigyem vissza az anyafa alá, hogy ott várhassa meg mátkáját, Rózsikát, a földön dideregve, vagy pedig keressem meg, s hozzam őt is haza.

Másnap kimentem oda, ahol labdáztunk, s szólongatni kezdtem Rózsikát:

– Gyere, Rózsika, hullj a tenyerembe, elviszlek Lőrinchez!

Nem kellett kétszer mondanom, meglebbent a szél, s a lábam elé hullott egy szelíd kis levél. Felkaptam, rohantam haza, hogy minél hamarabb együtt lehessenek. Le se tudom írni azt a boldogságot, amit ezek a levélkék éreztek, amikor újra meglátták egymást.

Én szépen beraktam őket egy csodálatos mesekönyvbe, hogy jól érezzék magukat. Még ma is ott vannak benne, ha ki nem szaladtak onnan, vagy ki nem fújta onnan valami gonosz játékos!